

at det er at gaa den forkerte Vej. Man skal i dette Tilfælde benytte Arkitekten som den raadgivende. Arkitekten skal efter grundig Undersøgelse af Sagen meddele den højtærede Statsminister, hvorvidt der kan indrettes Lokaler, som vil være tidssvarende, naar der foretages de og de Forandringer, men det, man her faar som Bilag med Udtalelser fra Statsarkitekten, er ikke andet end det, Møntmesteren har ønsket. Det er en Form for Raadgivning, som jeg ikke synes er ganske paa sin Plads, og jeg synes, at den højtærede Statsminister i sin egen Interesse og i sin Egenskab af Finansminister burde være interesseret i at undersøge Sagen, saaledes at de Raad, man fik, ikke gik i en ganske ensidig Retning, thi Raad har vi saa sandt faaet adskillige af fra Møntmesteren.

Der er i denne Sag saa uendelig mange Ting at tage Hensyn til. Jeg skal ikke komme ind paa, at der indenfor selve Møntens Administration har været Uenigheder og Stridigheder mellem Personalet, det er efter min Mening ganske underordnet. Kan de Herrer ikke forliges, burde der skrives ind fra Administrationens Side, man bør i en Institution som denne have rolige og sunde Forhold, og naar de Herrer ikke selv som ordentlige Mandfolk kan ordne Forholdene, maa der skrives ind fra anden Side. Dette lader jeg altsaa ganske ude af Betragtning.

Hvad jeg her har anført, er i Virkeligheden rent saglige Bemærkninger til Lovforslaget, og det er for saa vidt en Glæde for mig, at dette er et rent sagligt Spørgsmaal, som aldeles ikke vedkommer den politiske Situation. Jeg beklager at maatte konstatere, at den højtærede Finansminister ikke har taget fornødent grundigt Hensyn til alle de forskellige Spørgsmaal, som har været rejste, og som kan rejses. Jeg kunde tale derom i flere Timer uden at komme længere end til en rent saglig Kritik af Lovforslaget baade med Hensyn til Indretningen af den nye Bygning, og med Hensyn til Lokalernes Indretning og Benyttelse i den gamle Bygning. Som hele Situationen har udviklet sig, er der dog ikke Grund til at komme for dybt ind paa disse Spørgsmaal, thi desværre vil Lovforslaget sikkert blive vedtaget. De Rystelser i den gamle Bygning, som fremhæves saa stærkt, kunde man forlængst være blevet fri for, dersom man havde asfalteret det paagældende Stykke af Herluf Trollesgade. Ærede Medlemmer, som bor her i København, ved, hvor det skurrer i Ørene at høre en Vogn

køre fra Asfalten ind paa Stenbroen, og selv om der ikke kommer mange Vogne i den Gade, kan det dog for en nervøs Møntmester være forfærdeligt; han maa vel føle det, som om hele Verden skælver. Men ved at asfaltere det paagældende Stykke Gade foran Møntbygningen, vilde man kunne skaane Møntmesteren for disse nervøse Rystelser. En saa simpel Foranstaltning kunde forlængst være foretaget, men det er naturligvis lettere at sige: Det gamle vil vi ikke have med at gøre, vi laver noget nyt; det er jo Staten, der betaler. Men denne Opfattelse kan vi ikke gaa med til her. Vi maa kræve, at man følger Statsministerens Opfordringer til Spar-sommelighed. Det er ikke tilstrækkeligt, at vi herinde siger, at Livremmen skal spændes ind, naar vi ikke selv følger dette Raad. Jeg henstiller til den højtærede Statsminister at tage dette Lovforslag tilbage og anvende Pengene til Ting af større Betydning. De 3 Mill. Kr., som dette Lovforslags Gennemførelse vil koste Staten, anser jeg for at være fuldstændig spildte. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer at se ganske objektivt og sagligt paa dette Spørgsmaal uden at tage politiske Hensyn og for Socialdemokraternes Vedkommende uden at tage Hensyn til Sagens Betydning i Retning af at afhjælpe Arbejdsløsheden. Thi ogsaa vi ønsker at anvende et saadant Beløb netop til Afhjælpning af Arbejdsløsheden; men til Ting, som er af mere Værdi for Staten og Borgerne.

Jeg skal hermed anbefale ærede Medlemmer at stemme imod Lovforslaget.

Gamborg: Det er trods al anvendt Umage ikke lykkedes mig at blive overbevist om, at den bestaaende Møntbygning er ubrugelig, tværtimod. Jeg kan se — det er let nok —, at der er Mangler ved den, som for øvrigt burde have været afhjulpne; de er forlængst paapegede, og jeg forstaar ikke, at de ikke er blevet afhjulpet. Jeg kan heller ikke se, at Afhjælningen af disse Mangler skulde behøve at koste 418 000 Kr.; jeg tror, det kan gøres for et langt mindre Beløb. Jeg er heller ikke overbevist om, at Institutionen dernede behøver at ligge stille i ni Maaneder, fordi der skal foretages de nødvendige Ændringer. Jeg har set saadanne Bygningsforandringer blive foretaget mange Gange i mit Liv, og enhver kan den Dag i Dag se, hvorledes den store Telegrafbygning paa Købmagergade bygges om, meget omstændeligt og til stor